

1903-08-03

AFSENDER

Johannes Steenstrup

MODTAGER

Carl Jacobsen

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
København

Modtagersted:
København

Arkivplacering:
Carlsberg arkiv

DOKUMENTINDHOLD

Johannes Steenstrup skriver i anledning af Otilia Jacobsens død.
Afventer transskription

en Gang Du skriver - Den Du er
glad - da er min Grav Jovinden
omhyndt - med Rosenblad. Jeg
er vis paa, at disse Ord ere som
talte af Ottilias Hjerte.

Al Erøsning need jeg dog,
at det er lettere at tale for
andre end selv at handle derefter.

Den kære

Johannes Steenstrup

3 August
-1903

Steenstrup
Johannes

Kjære Carl!

Hjertelig Tak for Din venlige
Tanke at ville sende mig den
skotteke Postenonndic som
Mindre om Ottilia, den bliver
jo paa flere Maade Vidne
om hvad der var hendes
eiendommeligt og kjært, jeg
kan forsikre Dig om, at
den vil være mig dyrebær.

Hvis vi skulde kræves
til Anevar for, at et Lyndord,
som vi have udtalt, kan
udlægges paa vort Maade,
maatte Historikeren E. G. Geijer

komme til at bøde haardt for
de Ond, jeg i dag leste hos ham
: Sorg er Synd. Nu var Geijer
et dybt alvorligt, inderlig religiøst
Menneske, og hvad han mente
med dette Ord var jo kun, at
Sorgen kan retne og udtære,
hvad Gud ikke kan tillade,
og at Geijer efter sin hele dybe
Natur ikke kunde taale at
gøstabe sig i den, men maatte
strække bød fra den. Jeg tænker
paa, hvordan Ottilia - dette dybe
Menneske - ikke heller kunde eller
vilde lade sig opløse af Sorgen,
men ligesom maatte nyte den
af sig for at leve, uden at dog
derved noget af Sorgens Indtryk

paa Sindet og af dens frugtbringende
Alvor gik tabt, den gjemte sig
kun derinde og hjalp til at
danne hendes sjældne stærke
Karakter med dens Indøvelighed,
dens store Rigdom og Kjærlighed,
dens Trofasthed overfor Mindens,
de mørke og de lyse. Gud
give, kjære Carl, at Du,
hvor haardt end Plaget
har været, maa have levet
af hende at kunne over-
mande Sorgen. Glæder Du
de vidunderlig trøstende Ord
af Solkevisen om Tætemanden
i Graven, naar den døde
formaner sin Tætemo om
ikke at sørge: „men hvert